

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΤΟΥ ΔΑ ΒΙΝΤΣΙ

Ἡ Ἀμερικανὶς κ. Χλν ἔχουσα ἓνα ζωγραφικὸν πίνακα ὡς ἰσχυρίζεται τοῦ Δα Βίντσι, τὸν διεπρχομενέου πρὸς πώλησιν, ὅτε ὁ ἀρχαιολόγος Ντίβεν ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν εἶνε ὁ πίναξ ἔργον τοῦ Δα Βίντσι καὶ ἡ ἀγορὰ ἐμπαινώθη. Ἡ κ. Χλν ζητεῖ ἤδη ἀποζημίωσιν 450,000 δολλαρίων. Ἡ ἐξοκρίβωσις τῆς αὐτότητος πρόκειται νὰ πιστοποιηθῇ κατὰ πρωτότυπον τρόπον. Οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸ δάκτυλον διὰ νὰ ἀπλώνουν τὸ χρῶμα ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Θὰ συγκριθῇ λοιπὸν τὸ δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τῆς εἰκόνης πρὸς τὰ ἀποτυπώματα ἄλλων ζωγραφικῶν ἔργων τοῦ Δα Βίντσι.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΥΨΗ

Εἷς Ἀμερικανὸς, λησμονῶν ὅτι ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα, ἠσχολήθη νὰ κατὰστρώσῃ ἐπὶ τῇ βᾶσει στατιστικῶν ὑπολογισμοὺς καὶ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς μέχρι σήμερον ὁ ἐξαχθεὶς ἐκ τῶν χρυσωρυχείων τῆς ὑψηλοῦ χρυσὸς ἀνέρχεται εἰς 19, 483, 421 ὀκάδας ἀντιπροσωπευούσας ἀξίαν 18 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Ἐκ τούτων 8 δισεκατομμύρια κυκλοφοροῦν ἢ ὑπάρχουν εἰς τὰ θησαυροφυλάκεια καὶ ταμεῖα τραπεζῶν, τὰ δὲ ἄλλα 10 ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς βιομηχανικὰς τέχνας ἢ ἐξηφανίσθησαν εἰς διάστημα τῶν 430 ἐτῶν.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ὅταν ὁ Σπίττελερ ἔγραψεν ὅτι οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία εἶνε αἰώνιοι καὶ θὰ ζήσωσι καὶ πέραν τῆς αἰωνιότητος, ἔλεγε μεγάλην ἀλήθειαν. Καὶ σήμερον ἡ δικαίωσις, ἡ κατακραυγὴ σχεδόν, ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν κατάργησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς φανεροὶ πόσον τὸ λάθος τοῦτο ἦτο μέγα καὶ προαγγέλλει ὅτι καὶ εἰς τὰ ἐλπιθευτικὰ καθιδρύματα θὰ ἀποκατασταθῇ καὶ πάλιν μεγάλου πλεονέκτου ἡ ἀθάνατος φωνὴ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡμίων.

Ἐν θαυμασίᾳ διελθεῖ του εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν Κλασικῶν σπουδῶν τοῦ Λονδίνου ὁ Λόρδος Μίλνερ ἐπλεξε λαμπρὸν τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἐτόνισε τὸ μέγεθος τῆς ἐπιδράσεως, ἣν αὕτη ἔσχεν ἐπὶ τῆς εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖον διαπλάσεως τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς δοξαστικῆς τῶν ἀνθρώπων. Διότι τὴν τέχνην τοῦ ζῆν πραγματεύ-

εταὶ ἀπὸ πασῶν τῶν ἀπόψεων τῆς ἡ Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Τὰ προβλήματα τοῦ βίου ἐκτίθενται καὶ καταβάλλεται προσπάθεια πρὸς λύσιν των κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον. Οὐδὲν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὑπάρχει, ὅπερ δὲν ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία ἀφῆκεν ἀνεξίτηλα τὰ ἔχνη τῆς ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ, οὗ τοὺς καρποὺς δρέπει σήμερον ἡ Εὐρώπη.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος ἐν ὅλῃ τῇ βαθύτητι καὶ πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς εἰσέδυσεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν τόσον πλήρως, ὥστε οὐδὲως δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν περίπτωσιν τῆς Γαλλικῆς, Γερμανικῆς ἢ Ἀγγλικῆς φιλολογίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ σπουδὴ τῶν ἀνθρωπίνων θεσμῶν διὰ τῆς ἱστορίας, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης ἔχει μεγαλειτέρα ἀποτελέσματα διὰ τὸν σπουδαστὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, παρὰ διὰ τὸν σπουδαστὴν τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων.

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὅτι τὰ ἀνθρώπινον πνεῦμα δύναται νὰ θριαμβεύσῃ ἐφ' ὅλων τῶν ἠνωμένων δυνάμεων τῆς κτηνώδους βίας ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς φιλολογίας τῆς Ρωσσίας τῆς σήμερον. Παρὰ τὴν καταστροφικὴν ἐπὶ τῆς σκέψεως καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ ἐπίδρασιν τῶν μπολσεβίκικων μεθόδων τῆς διοικήσεως, οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναδαινύη μεγάλους συγγραφεῖς, λογογράφους καὶ ποιητάς. Ὁ Ρεμιζώφ, ὅστις ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τόμον διηγημάτων γραφέντων ἀπὸ τοῦ 1917 μέχρι τοῦ 1921, τοὺς «Θορύβους τῆς Πόλεως», δὲν ὑπολείπεται τοῦ Γκόρκυ καὶ τοῦ Ἀνδρέεφ. Καὶ ἄλλος δὲ νεαρὸς συγγραφεὺς, ὁ Ραμαντίν, κέκτηται ἀξιόλογον ρεαλιστικὸν ἔλκυντον.

Ποιητὰς ἐπίσης ἐνέπνευσεν ἡ μεταπολεμικὴ Ρωσσία. Ὁ μέγιστος τούτων, ὁ Ἀλέξανδρος Μπλόκ, ὃν τινες θεωροῦν τὸν μεγαλειότερον ποιητὴν τοῦ αἰῶνός μας, ἀπέθανε πέρυσιν ἐν Πετροπόλει, ἀφῆκεν ὅμως κληρονομίαν πολύτιμον φιλολογικὴν θησαυρόν. Εἰς τοὺς στίχους του ἀναγνwrίζει τις ἐνσπικνούμενον τὸ πνεῦμα τοῦ Σίλλερ καὶ τοῦ Βύρωνος μετὰ ταχυτέραν ὅμως πεσσιμισμὸν καὶ μεγαλειτέραν προσήλωσιν εἰς τὴν πραγματικὴν φιλοσοφίαν. Ἄλλος ποιητής, ὁ Μπέλυ, ἔφυγεν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας χωρὶς ὅμως νὰ θέλῃ νὰ χαρκατηρισθῇ ὡς μεταναστεύων ἐκεῖθεν διὰ πολιτικούς λόγους. Οὗτος θορνεῖ τὴν κατάστασιν τῆς Πεκτρίδος του ὡς ἄλλος Ἰερειάς, δὲν θέλει ὅμως νὰ ρίψῃ τὸν «λίθον κατ' αὐτῆς».

Οἱ δύο οὗτοι ποιηταὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι τῆς παλαιότερας γενεᾶς. Μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὑπάρχουσι πολλοί, οἵτινες συνεταγίσθησαν μετὰ Κομμουνιστῶν καὶ γράφουσι σατύρας καὶ ὕμνους ἐπὶ πληρωμῇ, δημοσιευομένους εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Μόσχας «Γκoσιζδάτ». Ἡ σχολὴ τῆς Πετρούπολεως ὅμως εἶνε ἀγνοτέρα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκουμιλέβ ἐτυφεκίσθη ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ ἀναδειχθῇ ἐκ τῶν δαφνοστεφῶν ποιητῶν τῆς χώρας του. Τὸν διεδέχθη ἡ ποιήτρια Ἀννα Ἀχμάντοβα, συγκεντροῦσα ὅτι καλὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Σχολὴ αὕτη.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

Ἐλάχισται ἀριθμοῦνται σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ αἱ γυναῖκες αἱ διαπρέπουσαι ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβαινε πάντοτε. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου, τόσον ἐν Γαλλίᾳ ὅσον καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ἔζησαν καὶ κατέστησαν διάσημοι πλείους γυναῖκες κάτοχοι τῆς τέχνης τοῦ Ἀπελλοῦ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦτο διάσημος ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ζωγράφος Ροζάλμπα Καρριέρα, ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀπεικονίσασα τὰς γοητευτικὰς καλλονὰς τῆς Βενετίας, ἐν ᾗ ἔζησε πάντοτε, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰ χρώματα τῶν διωρύγων καὶ τῶν ἀρχαίων ἀνακτόρων, ἔτινα τὴν περιεκύκλουν.

Ἡ Ροζάλμπα ὑπῆρξεν ἡ δημιουργὸς τοῦ παστέλ. Αὐτὴν ἐμιμήθησαν οἱ περιφημότεροι τῶν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωγραφικῆς διακρίθენტων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ διάσημος Γάλλος Λὰ Τούρ.

Ὅταν μετέβη εἰς Παρίσιους ἡ Ροζάλμπα Καρριέρα, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς «Ἀκαδημίας τῆς Ζωγραφικῆς», ἥς ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμον μέλος—σπανία τιμὴ διὰ γυναῖκα. Τὸ ἔργον τῆς «Γυνὴ καὶ Πίθηκος» εἶνε ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα παστέλ τῆς Πινακοθήκης τῆς Δρέσδης.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν διέπρεπεν ἐν Γαλλίᾳ, ἰδίως ἐν τῇ ἀπεικονίσει γυναικείων μορφῶν, ἡ Βιζέ Λεμπρέν, ἡ φίλη καὶ ἡ εὐνοουμένη ζωγράφος τῆς Αὐτοκρατορίας Μαρίας Ἀντουανέττας. Ἡ Λεμπρέν ὑπῆρξεν ἐν τῶν λαμπροτέρων κοσμημάτων τῆς αὐτῆς τῆς ἀτυχοῦς ταύτης αὐτοκρατορίας, ἣν ἀπληξαντίσεν εἰς ποικίλας στάσεις, καὶ ἐν τῇ μέθῃ καὶ τῷ μεγαλείῳ τῆς ἰσχύος τῆς καὶ ἐν ταῖς θλιβεραῖς ἡμέραις αἵτινες προηγήθησαν τοῦ τραγικοῦ τέλους τῆς.

Ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων προσωπογραφῶν τῆς Λεμπρέν εἶνε καὶ ἡ τῆς Γκρασσίνι, τῆς περιφημότερας Ἰταλίδος ἀειδοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἡ προσωπογραφία αὕτη διασώζεται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Ρουέν.

Ἄλλη περίφημος ζωγράφος τοῦ 18ου αἰῶνος ὑπῆρξεν ἡ Ἀγγελικὴ Κάουφμαν, Γερμανίς, ἀποθνοῦσα ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ 1807. Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ, παντοῦ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν τέχνην τῆς καὶ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἡ αὐτοπροσωπογραφία, εὐρισκομένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Φλωρεντίας, παρουσιάζει πρᾶγματι αὐτὴν ὠραιότατην καὶ εὐμελεστάτην. Ἦτο ἀμίμητος ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς προσωπογραφίας διὰ μετὰλλια.

Οὕτω, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα διεκρίθησαν τὰ μάλιστα ἐν τῇ ζωγραφικῇ τρεῖς γυναῖκες, ἀρθεῖσαι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ οἱ ἄνδρες συνάδελφοί των ὕψος, καὶ τοῦτο καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς κατωτέρα τοῦ ἀνδρός κατὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ ἰδέα αὕτη κατέπεσεν ἥδη καὶ ἂν δὲν ἀναφαίνονται σήμερον πολλὰ μεγάλα γυναικῆς, τοῦτο ὀφείλεται μόνον εἰς τὸ γεγονός, ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν δόξαν εἶνε δυσχερεστέρα.

ΗΧΟΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Εἰς τὸ Ὡδεῖον τοῦ Σικάγου ἐγένετο ἐν περὶεργον πείραμα. Ἠρωτήθησαν οἱ μαθηταὶ ποῖον χρῶμα τοῖς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ὅταν ἤκουον ὠρισμένον μουσικὸν ἦχον.

Ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις.

Χάλκινα ὄργανα ὅταν ἤκουον, ἐδοκίμαζαν τὴν ἔντασιν τοῦ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος. Εὐλίνα, ἀνοικτοῦ φαιοῦ.

Εἰδικώτερον: Βιολί, μπλέ. Βιολαντσέλλο, βιολέ. Αὐλός, λευκόν. Πλαγκίαυλος, πράσινον.

Οἱ Ἀμερικανοὶ πρὸς τούτοις εὗρον νέον τρόπον διασκεδάσεως. Τὴν μουσικὴν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἀρωμάτων.

Εἰς τὰς ἀρμονίας τῶν ἡχων, ἀντιτάσσουν τὴν ἀρμονίαν τῶν ἀρωμάτων συνοδεύοντες αὐτὴν με συνθέσεις χρωμάτων. Ἡ μουσικὴ πρᾶγματι δὲν εἶνε παρὰ μία σύνθεσις μεμονωμένων φθόγγων, οἵτινες ἐκφερόμενοι μόνον τῶν δὲν θὰ ἔκαμνον καμμίαν ἐντύπωσιν. Καὶ τὰ ἀρώματα δὲν ἔχουν κανὲν ἀξιοσημείωτον ἀποτελεσμα εἰς τὸ αἰσθητήριον τῆς ὁσμῆς μόνον τῶν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ Ἀμερικανοὶ ἐσκέφθησαν νὰ τὰ συνθέσουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνεται ἓνα εἶδος κινηματογράφου τῶν ἀρωμάτων.

Ἐν ἄρωμα, εἶνε μία σύνθεσις ἀπλῶν ὁσμῶν. Αἱ ὁσμεῖς αὗται συνδυαζόμεναι καταλλήλως ἀποτελοῦν ἓνα ἐξαιρετικὸν ἄρωμα.

Ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἐν λόγῳ μουσικὴ, χρησιμοποιοῖται ἓνα εἶδος πιάνου, εἰς τὸ ὁποῖον κάθε πληκτρον κινεῖ μίαν βαλβίδα, ἥτις ἀνοίγει μίαν μικροσκοπικὴν ἀποθήκην ἀρώματος, καὶ τὸ διοχετεύει εἰς σωλῆνα τινά, ὅστις τὸ ἐκσφενδονίζει εἰς τὸν ἀέρα. Διάφορα πληκτρα πλῆσσονται συγχρόνως, οὕτως, ὥστε δημιουργοῦνται ἰσχυ-

ραϊ έντυπώσεις εις τὸ αίσθητήριον τῆς ὁσμῆς. Τώρα ἡ σύνθεσις καὶ αἱ δημιουργούμεναι ἐξ αὐτῆς μεταπτώσεις τῶν έντυπώσεων, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐπιθεξιότητα τοῦ πιανίστα.

Μία παρομοία παράστασις, έννοεῖται, στοιχίζει πολλὰ λόγῳ τοῦ ποσοῦ τῶν δαπανωμένων ἀρωμάτων.

Συγχρονῶς τὴν παράστασιν συνοδεύει προβολεύς, ὅστις ρίπτει εἰς ὠρισμένην ἀκτῖνα ἐναλλασσόμενα ἀστραπικίως ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἶριδος.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ πρωινῆν ἐφημερίδα :

«Ποῦτος δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ὁ Σοπὲν δὲν ὑπῆρξε μέγας ποιητής;»

Τὸ μόνον ποῦ ἤμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ κκενεῖς εἶνε ἡ πολυμάθεια τοῦ ἐρωτῶτος.

Καὶ ἕνας προσφῶνς ὀρισμὸς ἀπὸ ἐφημερίδα.

«Οἱ ἐξώγαμοι». Δηλαδὴ οἱ μὴ ἐκ νομίμου γάμου προερχόμενοι.

Ἀπὸ περιοδικόν.

«Ἀπετέφρωσε τὸ παρθεναγωγεῖον τῶν παπικῶν καλογοριῶν».

Μιά ἐφημερίς μεταφράζουσα ἐκ Γαλλικῆς ἐφημερίδος γράφει : «Τὸ συμβούλιον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς ἀπεφάσισε ν' ἀνακλέσῃ τὴν κυρβάταν τοῦ ταγματάρχου, τὴν ἀπονεμηθεῖσαν εἰς τὸν μυθιστορογράφον Μαργκερίτ.» Οἱ ταγματάρχαι οὔτε ἐν Γαλλίᾳ οὔτε ἀλλαχοῦ φέρουν γραβάταν, οὔτε ὁ συγγραφεὺς Μαργκερίτ εἶνε ταγματάρχης. Εἶνε Commandeur, δηλαδὴ Ταξιάρχης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ...

Καὶ ἄλλος μεταφραστικὸς μαργαρίτης.

«... συνεκέντρωνεν τοὺς σνόμπ τῆς ἀριστοκρατίας, τὴν πελατεῖαν τῶν πορτίδων κλπ.»

Πρόκειται περὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων, τὰ ὅποια γαλλιστὶ λέγονται Partis.

Δι' εἰδοποιήσεως τῆς ἡ «Ἐταιρεία τροχιοδρόμων» ζητεῖ «εργάτας διὰ τὰς ομάδας τῶν ἐπιγείων γραμμῶν τῆς».

Ἔως τώρα ἐγνωρίζμεν ἐπίγεια ἀγαθὰ Ὁ τροχιοδρόμος μᾶς διδάσκει ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐπίγεια κακά, αἱ ἐπίγειοι γραμμαὶ τῆς ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρίσκουν τὸν θάνατον τόσα θύματα.

Ἐκ τοῦ δελτίου θνησιμότητος : «Καλλιόπη Τζίτζοπούλου ἐτῶν 25 ἀνοσία». Ἀφου εἶχεν ἀνοσίαν, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποθάνῃ, τόσον νέα μάλιστα, ἂν δὲν προσεβόλλετο ἀπὸ ἐλονοσίαν.

Ἐκ μουσικῆς κριτικῆς : Τὸν Σκριαμπίν, ἐγνωρίσμεν μόνον διὰ τινων τῶν πολλῶν παινιστῶν ἔργων του (Δηλ. ἔργων διὰ πιάνο).

Ἀπὸ νεοφνῆς Ἡμερολόγιον :

«Ὁ ἵππος, περὶ δειλὸς ἀκόμα, ἐπέταξε μὲ γρήγορον κελπασμόν.»

Ἔως τώρα ἐπετοῦσεν ὁ γαϊδάρος εἰς τὸ γνωστὸν παγίδι. Τώρα τὸν μιμεῖται καὶ τὸ

ἄλογο ποῦ πετᾷ μάλιστα μὲ... καλπασμόν.

Ἐξ ἀνταποκρίσεως.

«Ὁ θυελλώνυμος γεροσυιαστής κ. Μπόρα.»

Ὁ Φορτούνιο ἀποκαλεῖ τὸν Ρενὰν «τραπέζοθέτην θαυματοποιόν».

Ἀπὸ ἀναγγελίαν :

Τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλδ τὸ ὠραιότατον ἔργον «Τὸ τελευταῖον βάλς» δίδεται αὖριον εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα».

Ὁ Στράους θὰ ἔγραψε τότε τὴν «Μπαλάνταν τοῦ Ρίντιγγ».

Ἡ ὑπηρεσία τῶν τηλεγραφημάτων εἰς ὅσα δὲν ἔχουν θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς λογοκρισίας σημειῶναι τὴν λέξιν «ἀλογόκριτα». Τοιουτοτρόπως ἡ λογοκρισία μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλογοκρισία.

Ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» :

Διὰ Β. Α. τίθεται ἐν ἰσχύϊ ὁ νόμος «περὶ ἀπαγορεύσεως κατεδάφισων οἰκοπέδων κλπ.»

Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ γίνῃ ἡ κατεδάφισις ἀνυπάρχτου οἰκοδομῆς ; Μυστήριον.

Ἀπὸ ἄρθρον καθημερινῆς ἐφημερίδος.

«...ἐνίοτε μεταφυσικιστικῶς ἀκατανόητος».

Ἀκατανόητος εἶνε μᾶλλον ἡ ἐφήμερις, ἡ ὁποία νομίζει τις ὅτι ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὰ... φυστικῆς.

Ἐκ περιγραφῆς κοσμικῆς κινήσεως ὑπὸ τοῦ Φιλύρχ. «Παρίσταντο ἡ Μ. Α. πεταχτὸ κουφέτο (! !) ἡ δ. Χ. μὲ παράσημα κομίσσης...» Δὲν μᾶς πληροφορεῖ ὁ ὠραιομανὴς κοινωνικογράφος ποῖον τὸ παράσημα βαρώνης, ποῖον τῆς δουκίσσης καὶ ποῖον τῆς μπουρζουαζί.

Ἀπὸ περιγραφῆν τοῦ ἰδίου δι' ἀπογευματινῆν τοῦ Καπρί : «Ξεχωρίζουν ἡ λεπτοσωμία τῆς δ. Ταμπούρλου, ἡ μελανοχρωμία τῆς δ.Κασάνδρας, ἡ μπιμπελοειδὴς λεπτοφυία τῆς κ. Καρύδη».

Καὶ ἀλλαχοῦ : Ἡ κ. Χαρ. μὲ τὰ κατραμένια μάτια, ἡ Μ. Π. κοῦκλα μὲ ἀστάχινα μαλλιά, ἡ Μ. Κ. λαχταριστῆς λαμπρότητος, καὶ ... ἔπεται συνέχεια.

Ἀπὸ ἄρθρον νέου ἀνδρός.

«Αὐτοί, ὅσοι τοὺς ἐπιταφίους θρήνους τῶν νομισματοποιοῦν εἰς θανατίδειον πίθον τοῦ ὁποίου εἰς μάτην μεταξοῦφαντον κάλυμμα ζητεῖ ν' ἀποκρύψῃ τὸν καταστρεπτικὸν διὰ τὸ "Ἔθνος βυθόν».

Ἐκφρασις νεωτεριστικῆ, ποῦ νὰ μὴ βεσκαθῇ !

Ἀπὸ ποίημα εἰς νέον ἄνδρα :

«Ἐχω τὴν ὑποχρέωσιν
δυὸ στίχους νὰ ποιήσω
τῆς ἐορτῆς σου ἔνεκεν
καὶ νὰ σὲ ἐξυμνήσω...»

Δὲν μᾶς λέγει μόνον ποῖαν ὑποχρέωσιν ἔχουν οἱ ἀναγνώσται τῆς ἐφημερίδος νὰ διαβάσουν ὅχι τοὺς δύο, ἀλλὰ τοὺς 102 στίχους τῆς εὐχολογίου φλυαρίας του.

Ἄπο ἐσπερινὴν ἐφημερίδα :

«Εἰς τὴν Γαλλίαν ἔχει δημιουργηθῇ ὁλόκληρος ὁρολογία ἐν σχέσει πρὸς τὸν κινηματογράφον».

Δὲν πρόκειται, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις οὔτε περὶ ὁρολογίου, οὔτε περὶ οὐρολογίας, ὡς θὰ ἔλεγε Ρουμελιώτης, οὔτε περὶ ὁρέων, οὔτε περὶ ὁροῦ ἀλλὰ περὶ ὄρων.

Περιγραφή ὑπὸ ἐνὸς ρεπόρτερ εἰς Κιθιμερινὴν ἐφημερίδα :

«... ἀπὸ τὸν φόβον τῆς εὐθυνοτρόμου νυκτερινῆς πορείας. »

Τίτλος ἄρθρου Ἑσπερινῆς ἐφημερίδος :

« Ἡ κατοικιακὴ κρίσις »

Ἄπο τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα :

« Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἔλαβε μέτρα ἵνα ἀκυνοποιήσῃ τὸ μικρόδιον τοῦ ἐξυνηματικῶς ».

Ἄπο Κιθιμερινὴν ἐφημερίδα :

« Ἀπεβίωσεν ὁ ἀρχαῖος οἰκογενειάρχης I. M. »

Ἐκ βιβλιοκρισίας τοῦ κ. Νιρδάν :

« Τὸ ἄστιχον ποίημα ».

Ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἄστοχος ὁ ὁρισμός.

Τίτλος χρονογραφήματος τοῦ ἰδίου :

« Πετριμός ». Κατὰ τὸ Μποχρισμός. Ἐννοεῖ τὴν πρῆξιν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀπαρνηθέντος τὸν Διδάσκαλόν του

Ἄπο χρονογράφημα τοῦ ἰδίου :

« Τὰς εἰσπρακτόρους τοῦ Τράμ ».

Ἄπο ἐφημερίδα ἐθνολογικὴν.

« Πολλοὶ χιονοχαρεῖς συμπολῖται. »

Αἱ Ἀθηναὶ πρόπει νὰ παύσουν νὰ εἶνε ἐπακτούπολεις.

Καὶ ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι πρόπει νὰ παύσουν μερικοὶ νὰ πλουτίζουν τὸ Λεξικὸν μὲ ... ἐπακτούπολεις.

Ἄπο ἄρθρον Πατριωτικόν

« Ἰδοὺ τώρα ὁ Ἑλληνοκεντρισμός· ἡ Πελοπόννησος ».

Ἀπὸ ἀνταπόκρισιν τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος.

« Ὑποπεύθεμι καὶ ποιοὶν ἰανσονομίον ».

Ἀπὸ ἄλλην ἀνταπόκρισιν τῆς ἰδίας ἐφημερίδος :

« Ὁ θεατρικὸς ἰδευογραφισμός ».

Ἡ δημιουργία νέων λέξεων ἐπῆρεν τέτοιον κατήφορον, ὥστε εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στήλην κάποιος ἐφημερίδος εἶδομεν τὰς λέξεις :

« Ἐμβριθοφάνεια, λεξιμάθεια, πραξικοπηματοποιῶ ».

Τὰ πραξικοπήματα ἐξακολουθοῦν εἰς τὴν λεξιτεχνίαν, ἣν οἱ λεξιθῆραι θηρεύουν, διὰ νὰ ... ἀλιεύομεν ἡμεῖς.

Ἄλιεύς

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Φίλος λόγιος ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ἑξῆς :

« Τὸ κορκάρι, εἶνε φυτὸν παρχομένον ἐκ σπόρου κορμυδιῶν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως τὴν κατὰγωγὴν τῆς λέξεως ».

X X.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μὲ αἴσθημα θαθεῖς χαρᾶς ἀναλαμβάνω τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς « Πινακοθήκης », ἥτις διευθύνεται μὲ τόσην λεπτότητα καὶ σωφροσύνην ἀπὸ συνάδελφον ἐκλεκτόν. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι ἀνανεῶν παλαιὰς σχέσεις ἃς διέκοψεν ἡ στυγνὴ τραγωδία, ἥς ἡ Εὐρώπη ὑπῆρξε ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὸ αἵματηρὸν θέατρον. Μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου θὰ μεταδώσω πᾶσαν νεώτεραν σκέψιν, διὰ νὰ ἀναζωπυρῶ τὸν πυρσὸν τῆς πνευματικῆς συμπαθείας μεταξὺ δύο λαῶν συνδεδεμένων μὲ τὰ εὐγενέστερα πεπρωμένα.

Λόγος, ὁ Ἑλληνικός, τόσον μέγας, εἰς τόσον στενὰ ὄρια. Ὁμοίος πρὸς δρὸν γιγαντιαίαν καὶ ἀκατανίκητον ἀπὸ τὴν ὁποίαν αἰῶνες διήλθον ἥτις περικλείει τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὰς διακλαδώσεις τῆς ρίζης τῆς, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κλάδοι οἱ ἀνθηροὶ παντοῦ ἐξαπλώνουν τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὸν πολιτισμὸν Τέκνον τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος τῆς ὁποίας ἡ ζωτικότης ἐνισχύει τὸν θυμικὸν ἐκείνων οἱ ὅποιοι γνωρίζουν νὰ σκέπτονται καὶ ἀγαποῦν ν' ἀκούουν τὴν φωνὴν τῶν

ἀρχαίων προγόνων, ἀντηχοῦσαν ἀκόμη εἰς τὸ ἄσμα τῆς τρωθείσης, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνου καρδίας του. Πόσον οἱ τόνοι τῆς φωνῆς αὐτῆς οἱ συγκεχυμένοι κατευνάζουν τὰς ἀγριότητας τοῦ μίσους· πόσον οἱ λαοὶ καταπεπνημένοι ἐπιζητοῦν τὴν ἀδελφότητα! Ἰδοὺ τὸ ἔργον τῶν σκεπτομένων, τῶν μετριοπαθῶν, πάντων ἐκείνων ὅσοι δὲν τυφλώνονται ἀπὸ τὰς ἐνόχους φιλοδοξίας καὶ τὰς ἐφημέρους δόξας

Ἀπαραίτητος συνέπεια εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸν πόλεμον μίξ φιλολογικὴ ἀνγκέννησις ἐκκολάπτεται. Κουρασμένη ἀπὸ τὰς ὑλιστικὰς διδασκαλίας, τὰ μαρτύρια καὶ τὰ πένθη, προσανατολίζεται ἡ σκέψις πρὸς ἕνα πόνον ἀντίθετον.

* *

Εἰς τῶν συγγραφέων τῶν ἐξεχόντων κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶνε ἀνκαρδιότως ὁ ἀδελφὸς Alta, διδάκτωρ τῆς Σορβόνης, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δεικνύουν πολυμαθεῖαν. Παρὰ τὰ 82 ἔτη τῆς ἡλικίας του, πολυχρήμον καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον προσελκύει κατὰ τὰς διαλέξεις